

פילוג-לוג-לוג

הייתי בכנס באביחיל, ובלב נרגש חשתי כי הכנס איננו כנס של פילוג אם כי הפילוג על הסף שהוא דבר גרוע מפילוג אבל לא היה פילוג כי הפילוג על הסף.

אזירת ליכוד מרנינה, התגבשות, התארגנות מחוץ עם סימני התמוטטות רוחנית ואפשרות ברורה לאיחוי הקרעים שררה באוויר הכפרי זסורקים אמר, "את אשר יגורנו בא." נחום רו אמר "לא נכון, זה הכל בגלל אבא תבן."

כל האנשים שפעם היו חשובים דיברו ש- ישראל צריכה לחתור אל העתיד ולא להיות כבולה לעבר, כי העבר מאובן ואנו זקוקים לאוריינטציה של העתיד, ולפרוגראמה כלכלית, כי יש לשכוח את העבר - אמרו ראשי-הממשלה לשעבר, שר-הביטחון לשעבר, הרמטכ"ל לשעבר, שר-החקלאות לשעבר, שר-השיכון לשעבר, סגן-שר-הביטחון לשעבר, המנהל הכללי לשעבר של משרד-הביטחון לשעבר, המנהל הכללי לשעבר של משרד-ראשי-הממשלה לשעבר, המזכיר לשעבר של ראשי-הממשלה לשעבר, מפקדים לשעבר ופקידים בכירים לשעבר עבר-עבר-עבר.

בן-גוריון אמר אני לא מתחרט שהפלמ"ח פרק ולאטלנה התפוצצה, וילדות קטנות בנות הכפר התרוצצו על הדשא וצעקו בשימחה פיפי-פיפי. כי מי שזורע מחר קוצר אתמול, ויש לטהר את האווירה!!

החבר מסניף ב' אמר לארתור היפה: "אז מה יהיה, ארתור, מה יהיה?" ואתור מחוסר-העבודה ענה: "כשאיה איש פרטי, אענה לך. עכשיו אני שייך כולי לציבור." יצחק נבון שכב על הדשא וספר את הכוכבים, והחברה יעל אומן מאירגון אימהות עובדות צווחה לרקיע השחור: "תברכים! אנו לא נפנה את המיפלגה, לא נפנה את המיפלגה, לא נפנה את המיפלגה!" דיון הסכים ואמר: "הרוב יכול בהחלט בלעדינו."

טדי ממוזיאון ירושלים ניתר מחבר אחד לשני ולחש לאוזניים ששמעו את ברל כצלנטון: "יותר מדי נאומים, חברים, יותר מדי נאומים. תשקט קצת!"

וארתור היפה, הייך לו יפה ואמר נורקומנט, נורקומנט. קיום הוא סתם שחקן טגים, אבל פעם, עוד תראו, הוא יהיה שגריר בארגוני-הבאגף אחד שרו הצעירים בלחש יום הולדת לדיין יום הולדת לדיין, וסניף ד' סיפר לסניף ב' את הרכילות האחרונה: רות דייק ערכה השבוע מסיבת-הפתחה לכבוד 50 שנות בעלה, כולם באו למסיבה, בן-גוריון, אלמוגי, פרס, ואפילו דייק. ופתאום ניכנס לובה אליאב של אשכול. פולה התנפלה עליו בצעקות: "טיפש, מי בכלל הומין אותך?" והוא נעלב והלך. נחום רו סחב והעביר מצד אחד לצד שני 500 ארגוני שותפי-הלב, כדי שלחברים יהיה מקום לשבת, ואמר לחבר בן-יקיר מסניף ה': "תעבוד קצת גם אתה, קרחת!" והחבר מסניף ג' אמר על רו: "הוא בטח חושב שיש לו יותר בראש."

סופר-הדור משה ראשקס סיפר לטדי שהוא סיים זה עתה עוד ספר על ההגנה. וטדי אמר: "מעניין מאוד. מה היה הספר הקודם?" החברים של דייק סיפרו בדיחות עליונות על דייק. "מה יהיה בעוד ארבע שנים," אמר איש אחד, "כשדיין יהיה ראש-ממשלה ובן-גוריון יעשה לו צרות, כמו שהוא עושה היום לאש-כול?"

"יהיה אותו הדבר," אמר חבר אחר, "דיין

ביא את אשכול לוועידת מפא"י בכיסא הגלגלים של שרת, נגד בן-גוריון.

שמעתי את שמואל אביעד, מפקד לשעבר של הפנימיה הצבאית והיום פקיד בכיר במשרד-הביטחון, לוחש לתוך אוזני הלוהטות בסערת-הקרב: "אני אומר לך, שאני מרגיש בתוך-תוכי כי הרגע הוא רגע של ליכוד והתגבשות. המצב מתוח, שעת-חירום, אך לא יהיה פילוג, כי אנו מגובשים. נילחם מבפנים. כי אנו שואפים לאחוז את הקרעים. אין אנו מעוניינים בפילוג, גם אם יהיה פילוג או לא יהיה פילוג-לוג-לוג."

פסל ז'בוטינסקי עמד שם בצד, והתפוצץ מ-צחוק.

לתלות! לתלות!

בשבוע בו תלו את אלי כהן, הציע ח"כ בנימין ארדיטי להנהיג את עונש-המוות בישראל.

אנשים זועזעו. אנשים נחרדו. אנשים התפלצו. אנשים צעקו מוות לארדיטי.

גם אני הייתי טיפשה כזאת, בהתחלה. חשבתי כמו כל הטיפשים שעונש-מוות הוא חרפה למדינה, וח"כ ארדיטי הוא מיפלצת. פשוט לא הבנתי את החיים.

מאתמול אני ממש חכמה. שתיתי קפה עם הח"כ, והוא לימד אותי דברים נפלאים ומעוררי תיקווה על הוצאה-להורג.

אביחיל: אחריו, בן-גוריון!

אני מקווה שגם אתם תשוכנעו בצידקתו של הח"כ. כי כמה זמן אפשר להיות טיפשים? ישבנו בקפה. אנשים אכלו עוגות עם קצפת, והח"כ המליץ בתמימות על הוצאות-להורג. התלוצצנו קצת על הנושא, כי היה מזג-אוויר נפלא, ועץ התליה היה מאוד חסר לנוף.

"כן, אני מודה," אמר הח"כ בחיוך לבבי, "שזה לא הכי נעים להוציא אדם להורג. קראתי תיאור מעניין על כך אצל ארתור קסטלר. אבל שלא יתקבל רושם מוטעה, אני לא ממליץ ל-הורג כל אחד. אני נגד הוצאות-להורג של רוצחים, חבלנים, אנסים ובוגדים. אני מעוניין שיוציאו להורג בסך הכל רק מרגלים."

"האם זו נקמה בסורים על אלי כהן?"

הח"כ נעלב עד מעמקי גשמתו הרומאנטית: "חס וחלילה, שום קשר. אני מסתובב עם הרעיון הזה בראשי כבר למעלה משנה. כשאלי הוצא להורג, היתה דעתי כבר מחושלת ואיתנה מזמן. זה רק מיקרה שהעיתוי היה מקביל."

"מיקרה?" חזרתי סתם על המילה.

"אני יכול להוכיח זאת!" נאבק הח"כ בהתרגשות קלה, כדי להוכיח את מקורות רעיונו, "אני יכול להוכיח שעוד לפני כמה חודשים, בשנת '64, העליתי את המחשבה לפני חברי המיפלגה, אבל היו לנו כמה חילוקי-דעות בינינו הניסוח. יש לי גם עד. כתב הארץ לפני כמה חודשים סיפרתי לו שאני מעוניין מאוד בהוצאת מרגלים להורג."

"מדוע התחלת להיות מעוניין מאוד בהוצאת מרגלים להורג?"

"וועדתי מהמיקרה של המרגל סמי ברוך. ניסיתי לשחזר לעצמי מה היה קורה, אילו היה סמי ברוך מוסר לסורים את תוכניות המיפלג-

טים בגבול, וארבעים ילדים חפים מפשע היו נהרגים כתוצאה מזה בבת אחת. מזועזע."

"האם זה פחות מזועזע לתלות מרגלים יש-ראליים?"

"לא, לא רק ישראלים," הוא מחה נפגע, "אני גם בעד הוצאה להורג של מרגלים ערבים. אני נגד הפליה גיועית בהוצאת אדם להורג. אני בעד שלום. אני בעד ביטחון המדינה! אני ממש סובל כשאני נזכר שארבעים ילדים היו יכולים ליהרג בבת אחת בגלל סמי ברוך."

גם בהמשך השיחה עוד תהיינה לכם הזדמנויות רבות להיווכח שח"כ ארדיטי הוא בעל לב רחום מאוד.

הוא ממש מלאך. הוא אוהב פרחים, ואת הרפסודיה ההונגרית של ליסט. ברגע זה הוא קורא בפעם הרביעית את בת הקאפיטן של פושקין. בשבוע שעבר הוא נסע לחיפה באופן מיוחד לשמוע קונצרט לפסנתר. אצלו בבית מתרוצצות חמש התולות שבעות. שש מהן בן-הריון, והוא מאכיל אותן בעצמו כל צהריים, כשהוא לא יושב בכנסת. הוא אינו הורג לעולם בעלי-חיים קטנים ורמשים. רק פעם הוא הרג נחש ארסי, שהתחבא מתחת למיטה שלו, וזה השפיע עלי מאוד.

"האם היית נוכח פעם בהוצאה להורג?"

"רק פעם, בקולנוע, ולא יכולתי להסתכל. הזמנתי גם פעם לחוות בהוצאה להורג של יהודי אחד בבולגריה. אבל לא הלכתי. זה לא תיאטרון. זה זוועזע."

"וזהוה כזאת אתה ממליץ להנהיג בישראל?"

"זה לא נכון. אני ממליץ להרוג בצורה ה-אנושית ביותר. אני נגד תליות פומביות וגיל-יוטינות. אינני יודע, אולי חשמל הוא הכי מתאים לאזורנו. אני מציע לכנס בקרוב מומחים ידועי-שם, שיקבעו מה היא הצורה האנושית ביותר להרוג בני-אדם."

"אתה באמת סבור שהוצאות-להורג יעזרו לביטחון המדינה?"

"בהחלט. מרגל יחשוב פעמיים אם כדאי לו לרגל בשביל כמה אלפי דולארים, אם צפוי לו מוות בישראל."

"ח"כ ארדיטי, בארצות-הברית הורגים מרגלים זה לא מרתיע אחרים."

"זה רק מוכיח כמה שאני צודק," זרח הח"כ מרוב שימחה על ניצחונו. "אם עכשיו יש שם מרגלים רבים, תארי לך כמה מרגלים היו שורצים באמריקה אילו עונש-המוות לא היה קיים!"

"אבל אתה בעצמך יודע שתליות לא דרתיעו את לוחמי המחתרת."

"זה משהו אחר לגמרי. הם נלחמו בעד ארץ-צם. התליה שלהם היתה רצח טהור."

"אולי יש מרגלים המאמינים שהם נלחמים בעד ארצם?"

"זה בכלל לא עיסקי, זה עיסקה של ארצם. אילו היית בארץ בזמן תלית שני הסר-ג'נטים הבריטיים עליידי אצ"ל, כיצד היית מגיב או?"

"הייתי בהחלט מתנגד."

"מה קרה?"

"גבירתי," הוא צחק לבורותי המשוועת, "הם לא היו מרגלים!! הם היו סרג'נטים!! כדי להסיר את אחרון הספקות בליבי, בדרכי אל האמונה, שאלתי עוד שאלה: "אבל בכל זאת, ח"כ ארדיטי, הרעיון שיוציאו אנשים ל-הורג בישראל אינו מעביר כך צמרמורת?"

הוא שואל בשקט: "גבירתי, את נשואה?"

"לא."

"יש לך ילדים?"

"לא."

"אבל תארי לך שהיו לך ארבעים ילדים חפים מפשע, והסורים היו הורגים אותם בבת-אחת במיקלטים בגלל איזה מרגל. האם גם אז היית שואלת אותי שאלה כזאת?"

"ח"כ ארדיטי דיבר עם חברים מכל סיעות הכנסת. הוא אומר שיש לו תומכים נלהבים בכל הסיעות. פרט למק"י ולמפ"ם. עכשיו גם אני תומכת בו, ואני מקווה שגם אתם, המוני העם היושב בציון, תצטרפו למיפעלו של מגן המולדת.